

Наслов је мало патетичан, подсећа на увело лишће реторике, на вечну тему и добрих и лоших песника, али нама се чини да је наслов подношљив, с обзиром на то да смо више од два месеца у Србији живели као у некој коми, из које смо, после буђења, суочени са невероватним политичким коалицијама после избора, пали у стање депресије. Ми не знамо да ли наука признаје колективну депресију, али узећемо мало “песничке” слободе и исказати необавезно мишљење: да, српски је народ у депресији, а кад ће из ње изаћи, не зна се.

Може ли нова влада да га усрећи? Не може, наравно, ... срећу човек може себи да подари само сам (Е. Кардељ). Али како је кренуло и како свет и Европа почињу да се понашају према Србији, наше шансе да испливамо из каљуге заиста расту. Ако тако буде, онда ће зесовци и социјалисти, са Борисом Тадићем на челу, заслужити одликовања. Кажемо ово сасвим озбиљно.

Можда су на министарска места, част изузецима, могли бити изабрани јачи људи, са јаким биографијама, поготово у струци, али десило се нешто сасвим друго. Једино се можемо понадати да су изненађења увек могућа. Кад је једна балерина могла да помаже у командовању војском, ваљда ће се снаћи и Цветковићев тим у игри званој – влада против неизвесности.

Нас ништа више не може да изненади, после Палминог продора у Европу. Ено га, стигао је већ на Хелголанд. Јури инвеститоре. Није ово злоба, само је иронија, не бунимо се, ћутимо и слушамо... нек теку реке, нек теку реке...

Ова влада настала је из велике нужде зесоваца, јер они су знали само једно: националне странке не смеју доћи на власт, јер национализам је у Европи незамислив. И то је потпуно исправан политички, економски и социолошки аргумент. Национализам је своје преживео, и са Шовеном отишао на буњиште познавања друштва. Онда су у помоћ позвани социјалисти, али то није никаква дружина, то су обични трговци, који су ушли у коалицију са најљућим политичким противницима, из чисте користи. Један је београдски таблоид објавио тајно снимљен разговор између Жарка Обрадовића и директора “Телекома Србија” Бранка Радујка, из кога се јасно види да је Обрадовић рекао свом саговорнику – четрдесет и пет, и тачка! Нико ништа не демантује, све остаје тако како је написано, али у Србији мук. Қуди ваљда мисле да џамбаси само раде свој посао. Сачувај нас боже...

Невероватно је како се овде лако крше Устав и закони. На пример, писале су новине а ми то читали и препричавамо сада да се не заборави тако лако: Ивица (према писању таблоида) каже Тадићу како му је Коштуница нудио место заменика председника владе и да он то исто тражи и од председника демократа. Наш Устав не познаје функцију заменика председника владе или првог потпредседника, него каже да постоје премијер и један или више потпредседника. Парламентарна већина игнорише Устав и изгласава Закон о влади у којем је предвиђено место првог потпредседника (првог лорда адмиралитета), и тако Ивица постаје лорд. И нико се у јавности не буну, новине прелазе преко ове невероватне бахатости, јер и новинари полако почињу да страхују шта ће бити са њима ако се замере власти.

Ми износимо своје мишљење слободно: социјалисти јесу уценили Бориса Тадића и он је учинио једино што је могао, како Србија не би била још даље од Европе. И мислимо да неки људи из власти и око власти не би требало да дирају новинаре, то никада није било добро, знао је то одлично Никола Пашић и увек је бранио новинаре. Није новине делио на своје и туђе. То се, данас, нажалост, догађа. Неискусни саветници, који не познају законе баш добро, оне нијансе које само прави зналци независног новинарства могу да уоче, они не виде. А не виде да власт не може, не сме да има своја јавна гласила. Зато што би онда власт утицала и креирала јавно политичко мњење, са сцене би нестао грађанин а на њу ступио поданик, а то је онда увенула демократија.

После избора ми већ имамо парламентарну кризу. Посланици подељене Србије, идеолошки и културолошки, традиционалистички и постмодернистички, једни друге доживљавају као ратнике из непријатељских племена, који једни друге желе да скалпирају, једни другима да преотму овцу, козу или краву, а салом где заседају шири се нека опака мржња, која нас враћа у време настанка врсте. Али, ми смо људи, милионима година! Хомо сапијенси. Мала је Србија доживела многа трвења и многе ратове, убијани су кнезови и краљеви, борба за власт била је важнија од живота, али то је било давно. Нама се то, Исусе, догађа и данас. Странке су извор ових свађа, оне су често нетолерантне и конзервативне, друге нападно проевропске, без правог тумачења шта то значи, и зато нам се догађа да парламент зову циркусом. На сајтовима људи пишу да би неке странке требало забранити и преносе скупштинских заседања укинути. Ето како “наше демократе” мисле да тоталитаризмом уреде Србију, да личи на Енглеску. Људи би још забрањивали странке, цензурисали преносе, а један најмудрији “сајтовац” предлаже укидање свих странака, до парламента, а Србијом би владао председник изабран на демократским изборима. Да, човек каже баш тако – демократски избори, без странака!

Тешко се овде демократија прима, а ако је ње некада мало и било, и њу је, у то време, као многе винограде, уништила филоксера. Пола века црвеног излазећег сунца изазвало је свеопшту српску сунчаницу, зато се црвена свест још држи и јавља.

Они који у Србији говоре о томе како ћемо доживети рај кад постанемо слични данашњим Американцима, не знају шта говоре. Водећи амерички писац Гор Видал каже да демократије у Америци више нема! Ваљда он боље познаје своју земљу него наши папагаји. Они који кажу да је Америка водећа демократска сила света, измишљају. Они који кажу да ћемо у Европску унију ући за четири године, причају бајке. Да би Србија била примљена у ову унију, услов је да призна независно Косово. То је отворено рекао немачки министар за Европу Гинтер Глосер. Како ће се ова влада снаћи и да ли ће нешто пронаћи, показаће време. Биће боље. Остајемо мирни.